

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

ELS TRES REIS

per MIREI

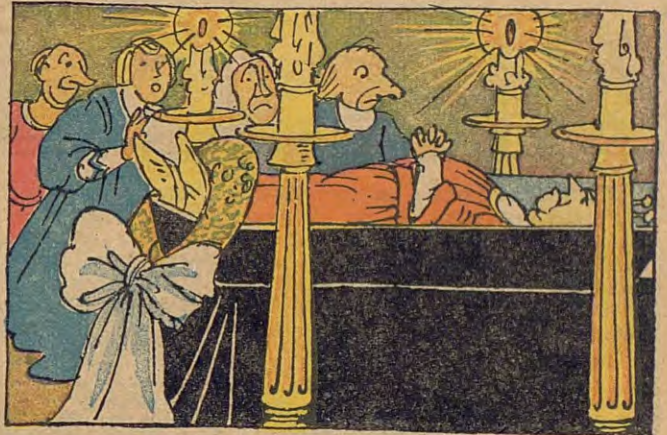
Malgeniot I, era un rei molt dolent que maltractava els seus súbdits a tothora.

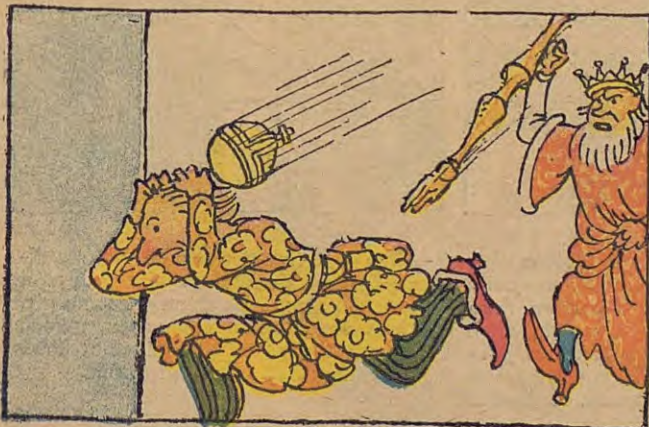
I és clar, quan el veien pel carrer tots cridaven: Morí! I dia vingué que morí.

Malgeniot I', el seu fill, seguí maltractant els súbdits pitjor que el seu pare.

Fins que morí entre l'alegria general, però el succeí son fill...

Malgeniot III, qui es mostrà molt més dolent que els seus predecessors. Un dia en passar el rei pel carrer un vell cridà:

— Visca Malgeniot! Tothom se n'estranyà, però el vell digué: N'he conegut tres, cada vegada pitjors. Doncs que visqui car si no hi perdrem.

Un noi per la seva mare

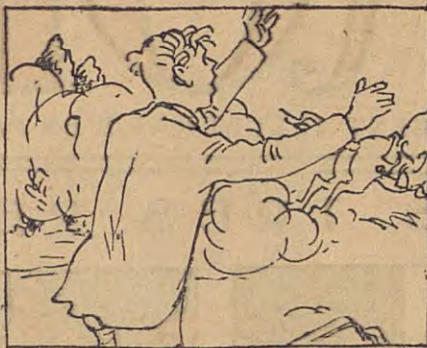
Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

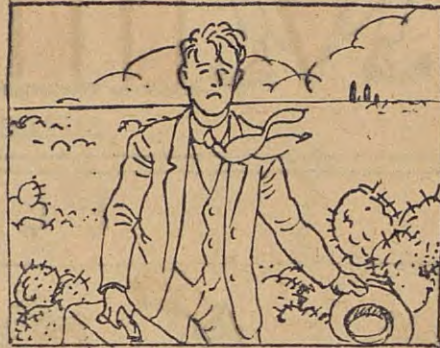
Dibuixos d'en MIRET

En Darius ja no sabia com fer-s'ho amb tant macament! L'italià li digué que ja no trigarien gaire a arribar a lloc i per acomodar-li millor el seient, baixaren del cavall, i un cop a baix, l'italià es tragué una pistola i es féu donar els pessos que amb tant afany s'havia guanyat en Darius.

El traïdor, d'un bot pujà a cavall i a tot galop es perdé en mig d'un núvol de pols. En Darius, macat, robat i perdut en aquells paratges desconeguts i solitaris, es posà a plorar amargament, però ja sabem que en Darius era resolut i prompte es redreçà i com si la seva derrota li servís d'esperó, es

proposà fermament no defallir. Gusità a la rodona i no veié res, únicament les petges del trànsit de cavalls sense que se'n pogués dir camí, i amb dificultat per mor de les macadures, seguí les petges pensant que Déu li donaria forces per arribar a... un punt o altre habitat.

Caminà un parell d'hores per aquelles monotones planúries de les pampes sense muntanyes a l'horitzó, i al final, no podent més, caigué a terra sense sentits. No pogué saber l'estona que allí passà; quan es despertà començava a fosquejar i s'espantà en

pensar que hauria de passar la nit al ras i sense saber on anar l'endemà. Continué caminant amb una remota esperança d'anar a parar a un lloc habitat. S'asentà damunt un tronc i plorà desconsoladament i en aixecar els ulls per implorar al cel, li semblà a

traves de ses llàgrimes haver vist el pampa lugueig d'un llum llunyà. S'exugà les llàgrimes i comprovà que no era il·lusió, efectivament, un llumet es distingia al lluny. I sense recordar-se de la fatiga ni les macadures, es posà a córrer en direcció del llum.

Al cap d'un quart, es trobava a poques passes d'un ranxo i parà l'orella per escoltar per comprendre quina llei de gent era la que allí hi havia. S'anà atansant a poc a poc i posant-se de puntetes mirà per un petit forat quadrat que feia de finestro.

Allí veié un home que avivava les brases, on s'hi escalfava en una pava l'aigua pel mate. En un altre recó semblà veure-hi la forma d'un altre home que dormia. Què faré? es preguntava en Darius. Hi entraré sense conèixer la gent d'aquesta contrada?

— Ben poc tinc per perdre ara, es digué al fi, i decidit es presentà a a porta del ranxo. En donar el bona nit, el gauxo que atiava les brases, aixecà el cap sorprès i li tornà el salut amb gran amabilitat, oferint-li entrar.

(Continuarà)

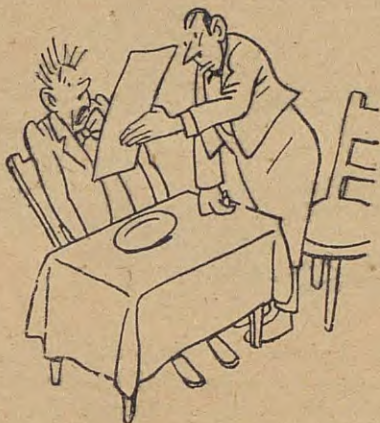
MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

L'ESMORZAR

Dos forasters visitaven Barcelona. Es separaren per anar a diferents ocupacions, i un d'ells, que tenia gana, es ficà en un esplèndid restaurant.

Demana al cambrer pa i vi i una ceba, i el cambrer, obedient, li ho portà, però després es revenjà comptant-n'hi dos duros...

En sortir del restaurant trobà el seu company, i li digué:

— Deus tenir gana. Entra a aquest restaurant a menjar pa amb ceba.

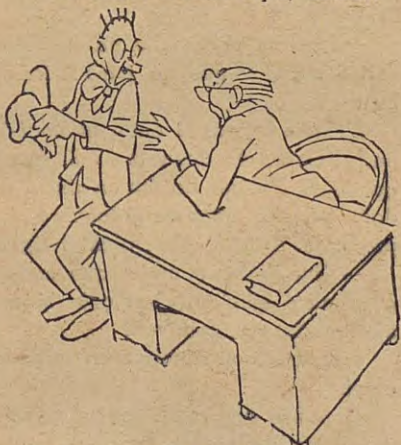
— No puc — contestà l'altre — perquè m'he de trobar amb uns senyors i no vull que em faci pudor l'alè.

— No t'amoïnis — féu el primer — quan et presentin el compte ja el podràs, l'alè!

MASSA VIUI

Un avar es trobava malalt, i havent sabut que un cert doctor cobrava dos duros per la primera visita i un per cada una de les altres, hi anà i li digué:

— Ja torno a ésser aquí, doctor!

— Qui és vostè? no el recordo pas — féu el doctor.

— Sí senyor! si vaig ésser aquí la setmana passada!

— Ah, sí? ho havia oblidat. I com es troba?

— No gaire bé.

— Doncs segueixi prenent la mateixa medicina — féu el metge — i com que és la segona visita doni'm un duro.

ASSEDEGATS

Al Circ un dels elefants estava encostipat i tossia amb fort estrèpit. El director ordenà al guardià que li donés un litre de rom amb una galleda d'aigua calenta per tal de fer-li passar el refredat.

A l'endemà preguntà el director:

— Com està l'elefant?

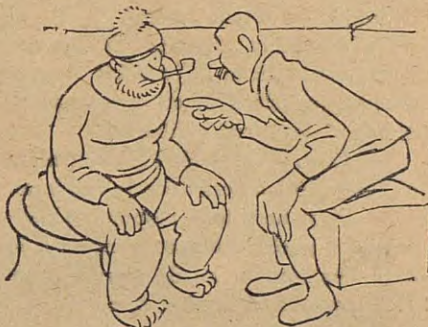
— Encara tus — féu el guardià — i el bo del cas és que els demés també tussien, ara!

H STÓRIC?

— Conte'm una història de les vostres navegacions — deia un senyor al vell l'op de mar.

Aquest xuclà la pipa, i digué:

— Una vegada, en una platja del Pacífic, feia molta calor i em vaig despullar per banyar-me. Quan estava dintre l'aigua, vaig veure venir un enorme tiburó. De pressa, em vaig

enfonsar en l'aigua i vaig clavar punyalades al monstre per dessota fins que quedà mort.

— Però — féu l'oiènt — si anàveu despullat, d'on el vau treure, el ganivet?

— Home — exclamà el mariner — em creia que volia una història, i el que vol vostè és una discussió!

EL COMPANZ

El director d'un parc zoològic se n'anà uns quants dies a fora. Durant la seva absència el subdirector li escriví:

— Tot va bé, excepte que el ximpanzé sembla que s'enyora i voldria un company. Què vol que fem mentre vostè és fora?

PROVA SEGURA

— Com coneixes si els pollastres són vells?

— Amb les dents.

— Però si els pollastres no en tenen!

— Ja en tinc jo.

LA SITUACIÓ A XINA

— Sun Xeng Ping avença cap a Xe-Kiang. Els Xe-Kiangians que anaven cap a Tink-Lon amb Xang-Hai-Suk es

retiren cap a Ning-Nang. Mentrestant, Xang-So-Ling ataca Fu-Wei-Xu. Ho entens?

— Sí, perfectament.

— Doncs fes el favor d'explicar-m'ho.

AGRAIMENT

— Doctor, he vingut a manifestar-li que estic molt agraït a la seva ciència

i que m'ha apromat molt el seu tractament.

— Però si a vostè no l'he visitat mai...

— No, però visitava al meu oncle i jo sóc el seu hereu!...

IGUALS

— He treballat vint-i-cinc anys pel mateix amo.

— Jo també; avui celebro les noces d'argent.

ENGINY

Als grans magatzems «El Lustro» donaven bombes als infants. Un noieta demanà el dependent que n'hi donés d'es.

— No puc — contestà el dependent — només en donem una a cada nen. Que tens un germà a casa?

El noi no volgué mentir, i contestà:

— Jo no, però la meua germaneta sí que en té un.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS
AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

L'HOME BO I L'HOME DOLENT

Al cap d'una estona trobaren un pagès que estava llaurant el seu tros; se li apropiaren i li digueren:

— Déu us ajudi, amic! Dieu-nos la vostra opinió sobre la discussió que tenim. Com creieu que hom ha de viure, honradament o bé inícuament?

— Homes! — féu el pagès. — Viure honradament, avui en dia és del tot impossible! Que no ho veieu que viure inícuament és tant senzill? L'home honrat no té ni camisa per posar-se, en canvi la iniquitat va amb sabates de muntar a caball. Ja ho veieu: Nosaltres, els mujiks, tenim de treballar tota la santa diada per nostres senyors i en canvi no tenim temps per treballar per nosaltres mateixos. Hi ha vegades que tenim de fer veure que estem malalts per tal de tenir temps d'anar al bosc a recollir llenya i encara, això tenim de fer-ho de nit perquè si ens hi atrapessin els guardians ens durién a la presó, puix és cosa prohibida!

— Ho veus? — féu l'Home Dolent. — La meua opinió és la bona.

Continuaren el camí i al cap d'una estona toparen amb un ric comerciant muntat a dalt del seu trineu:

— Detureu-vos un moment, senyor, i permeteu-nos una pregunta: Com és millor viure; honradament o inícuament?

— Oh, amics! — féu el comerciant deturant els cavalls. — És molt difícil viure honradament! A nosaltres comerciants, ens enganya tothom sempre i... és clar! Nosaltres també tenim d'enganyar als demés.

— Has oït? — preguntà l'Home Dolent a l'Home Bo. — Per segona vegada tornen a donar-me la raó a mi.

Al cap de poca estona trobaren un senyor a dalt de cavall passejant.

— Detureu-vos un instant, senyor!

Doneu-nos la vostra opinió sobre la nostra discussió: Com ha de viure l'home; honradament o inícuament?

— Ves quina pregunta! És clar que inícuament. On és la justícia? Al que demana justícia li diuen que és picaplets i el destermen a Sibèria!

— Ja ho veus! — féu l'Home Dolent al Bo: — Tothom em dona la raó a mi.

— Sí; ja ho veig — respongué l'Home Bo — però no em convencereu. Jo crec que tothom ha de viure tal com Déu mana i succeeixi el que succeeixi jo no mudaré de comportament.

Anaren seguint el camí i decidiren anar a cercar per guanyar-se la vida junts. El Dolent se les arreglava sempre amb les seves trampes i mentideries, de tal faísó, que per tot arreu li donaven menjar de franc i encara n'hi sobrava sempre per portar el sarró ben ple. El Bo, com que no portava la mala fe de son company i demés tenia molta desgràcia, només aconseguia guanyar-se un xic de pa i d'aigua a força de treballar com un negre. Això no obstant, sempre estava content, amb tot i que el seu company, el Dolent, sempre es burlava d'ell.

Un dia, mentre anaven carretera enllà, el Bo començà a tenir gana i per fi es decidí a demanar el seu company:

— Em vols donar una miqueta de pa?

— I tu, què em donaràs, en canvi?

— Demana'm el que vulguis.

— Que et deixis treure un ull.

Es clar, de cop, el Bo digué que no, però al cap d'una estona, quan començà sentir-se defallir, consentí en deixar-se treure un ull pel Dolent; cosa que aquest portà a terme clavant-li dos dits amb una crueltat i una sang freda sinistres; i després li donà un tros de pa.

Anaren caminant, caminant, i el pobre Home Bo tornà a tenir gana, però s'aguantà. El Dolent, quan en tingué, obrí el sarró i va menjar fins que va tenir gana, i el Bo, no podent-se aguantar més, li tornà a demanar una miqueta de pa. L'Home Dolent li digué:

— Si en vols t'hauràs de deixar treure l'altre ull!

— Oh, amic! Tingues compassió de mi! Com ho faré sense ulls, per anar pel món i guanyar-me la vida!

— Què hi fa, això? Tu ja en tens prou amb ésser bo: Jo, com que visc inícuament, tant se me'n dona de les desgràcies dels altres!

Com s'ho faria? Si era impossible de resistir una fam com la que l'affligia! Per fi es decidí i li digué a l'Home Dolent:

— Dona'm el bocí de pa i treu-me l'altre ull, si és que no tems la ira de Déu!

L'Home Dolent li donà el bocí de pa i li clavà els dos dits a l'ull que li quedava. L'Home Bo féu un xiscle de dolor i quedà sumit en la tenebra més profunda. Aleshores el Dolent li digué:

— Que potser et creus que encara et prendré amb mi? Ves quin ròssec em tocaria! Au, apanya't!

I el deixà abandonat en mig del camí.

El pobre orb, amb tot i el terrible dolor que li feien les conques buides dels ulls, es menjà el bocí de pa i començà a caminar a les palpentes, pensant en arribar a algun poble en el qual demanaria caritat. Caminà, caminà, fins que perdé el camí, i no sabent què fer, començà a resar:

— Senyor, no m'abandoneu! Tingueu pietat de mi, que sóc un desgraciat pecador!

Així va anar resant llarga estona fins que percebé una misteriosa veu, que li deia:

— Camina vers la teva destra i arribaràs a un bosc en el qual hi ha una font a la qual et guiarà el seu propi murmur, puix és molt remorosa. Rentat't les conques dels ulls amb la seva aigua, i el bon Déu farà que recobris la vista. Aleshores veuràs allí al costat un roure altíssim: Puja-hi i espera a dalt que arribi la nit.

El pobre orb tombà vers la dreta, i a les palpentes i ensopegant arribà al bosc. Aleshores els seus peus remarcaren un senderonet i va anar seguint-lo. No trigà gaire en percebre la remor de l'aigua, i guiat per ella arribà fins a la font: Agafà aigua amb el palmell de la mà; va mullar-se'n els ulls, sentí un fort dolor a les conques que li féu cloure les parpelles i tot seguit una mena de nosa als ulls; tornà a obrir-los i, oh, joia! ja tornava a gaudir del miracle sublim de les colors i les formes! El bon Déu li havia donat uns ulls formosíssims, l'esguard dels quals captivava per la dolçor i la bonesa que expressaven.

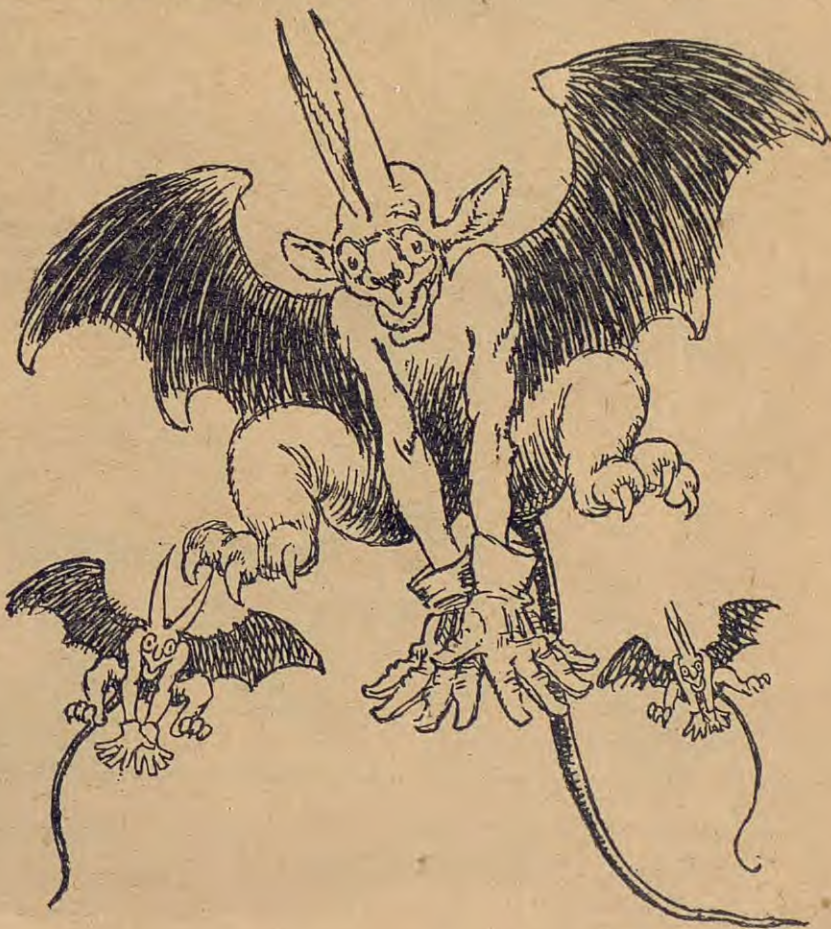
Mirà al seu voltant i tot seguit veié el roure enorme que li havia dit la

misteriosa veu, i pel peu del qual no hi creixia ni un bri d'herba i la terra estava tota trepitjada. De seguida començà a enfilarse soca amunt fins que arribà a la cima; i aleshores s'amagà entre el brancatge i esperà que vingués la nit.

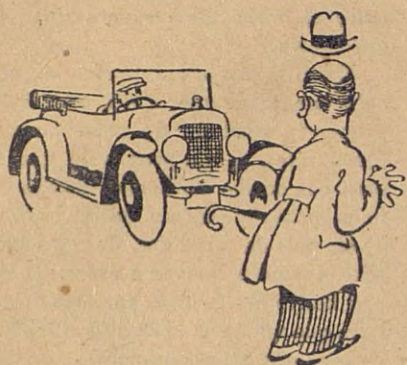
Quan la nit ja era profunda, percebé una forta remor d'ales com si s'apropessin ocel·lots de gran tamany. Quan foren més a prop veié que no eren pas ocells, sinó uns diables que feien posar la pell de gallina i eriçar-se els pèls de tot el cos, de tan esgarifosos com arribaven a ésser: Tenien una banya al mig del cap, més esmolada que una fulla d'atzavara; les ales no eres pas massa grosses, però eren fermes, peludes i totes eriçades de púes; les cues eren llargues i semblants a les de les rates; les cares... oh, les cares! Allò és impossible descriure-ho!... En fi; tots anaren prenent seient al voltant de l'arbre i començaren a explicar llurs malifetes, cada u les seves. Un dels mals esperit, digué:

— Jo, germans, he passat el temps al palau de la formosa tsarevna: Ja fa deu anys que l'estic turmentant amb un mal terrible. No us podeu imaginar les coses que han arribat a fer per curar-la i fer-me fugir d'allí; però cal! Jo no me'n vaig ni a fums de sabatots! Tan senzill que seria treure'm d'aquell palau, portant-hi aquella imatge de la Mare de Déu que té aquell Marxant de l'entrada del poble!...

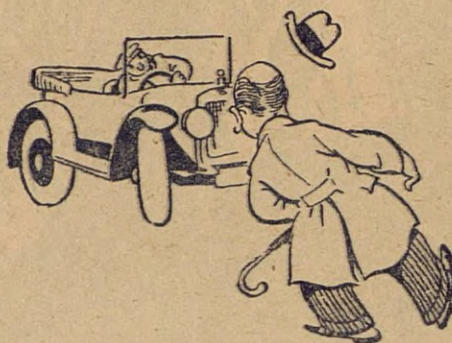
(Continuarà)

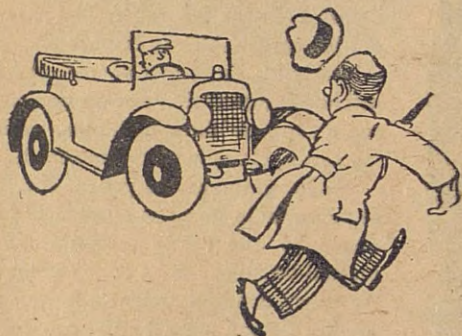
Avís als peatons

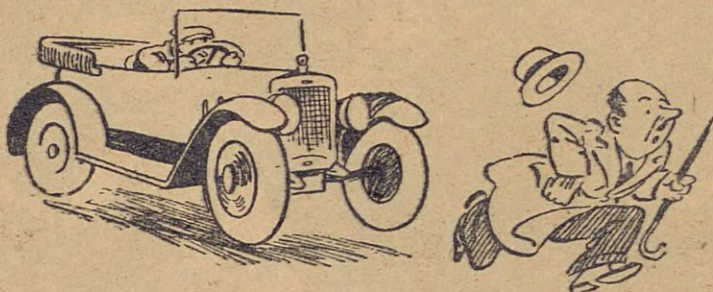
Si un auto us vol agafar

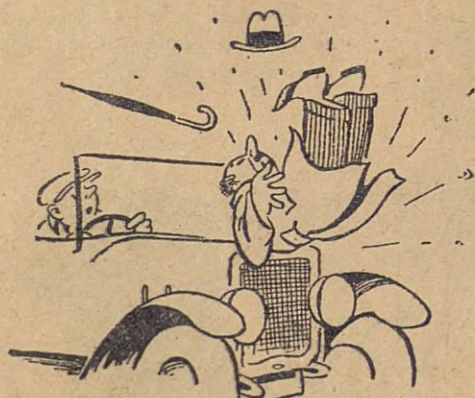
no us serveix el regular

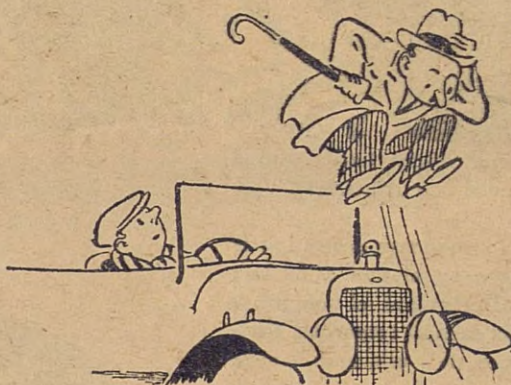
ni tampoc tirà endavant

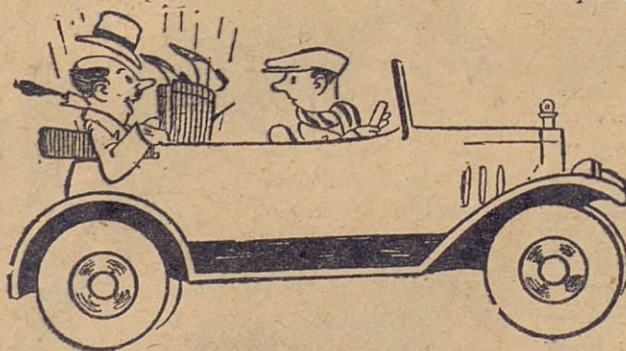
ni fugir esbufegant

ni estar-vos d'estaquirot

sinó que és millor fè un bot

i ell us portarà llavors
a la Casa de Socors.

PROGEWEIT

UN RETALLET DE CADA COSA.

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Meca. — Ciutat situada entre la Seca i la Vall d'Andorra, a l'Àrabia Felix o Iemen. Els alarbs la tenen per santa perquè allí Mahoma hi va fer el seu famós miracle d'adormir-se al sol i desvetllar-se a l'ombra. Mahoma està enterrat a la mesquita dita Caaba on hi ha també la cèlebre pedra negra que, segons els a'arbs, és el centre del món habitat i cap allà giren llurs mirades en pregar. Per cert que abans de pregar s'han de rentar les mans, però degut d'una part a la manca d'aigua i d'altra part a por que als alarbs els fa l'aigua, se les renten generalment amb cendra seca.

Quan Mahoma fugí de la Meca fins a Medina fou quan e's alarbs vingueren a la Península. Ara, que no es sap si era Medina del Camp, Medinaceli o Medinasidonia.

MORTS DE R URE

Recentment a Anglaterra morí un home a conseqüència de riure en veure una pel·lícula còmica. Aquest cas ha fet pensar en els nombrosos que la història en recorda de semblants.

Crisip, filòsof grec, en veure com un ase se li menjava les figures que el criat havia preparat pel seu esmorzar, li vingué una passió de riure furiosa. Cridà el criat i li digué: «Dóna-li un got de vi quan acabi», i acte seguit morí en les convulsions de la rialla.

Un pintor grec pintava el retrat d'una dona vella i el féu tan caricaturesc i ridícul que, rient de la pròpia obra sense poder parar durant vint-i-quatre hores, acabà per morir de fadiga.

Una dona, en l'època actual, anà a càl dentista per arrencar-se un queixal que li dolia. «Voldria haver nascut sense dents!», va dir, en assegurar-se a la cadira operatòria. «Ja hi va néixer», contestà el dentista.

La dona esclatà en rialles que duraren unes deu hores amb diverses alternatives. Per sort logrà calmar-se i no sofrí fatals conseqüències.

En vista d'aquests casos, cal que els lectors d'EN PATUFET i VIROLET estiguin previnguts abans de llegir e's nostres xistos.

LLENYATERS MARINS

A Islàndia, l'illa gelada del Nord de l'Atlàntic, no hi creixen altres arbres que uns petits sàlzers de l'alçada del cap d'un home. I no obstant, els habitants de l'illa tenen ses llars ben proveïdes de tions gruixuts.

Aquests troncs han crescut milers de quilòmetres lluny, a les Antilles, illes tropicals de l'Amèrica Central. Arrancats per les tempestes i duts al mar pels rius, la correnta marina anomenada *Gulf Stream*, e's ha arrossegat cap a l'Oceà Polar fins a fer-los encallar a les platges d'Islàndia.

També a les illes Faroe i a Noruega es recull aquest preciós combustible. Però la part del món on hi ha més quantitat de fusta navegant és a les costes d'Alaska i de Sibèria. Els enormes troncs, endurits per les sals del mar i alguns d'ells esdevinguts incombustibles, són usats pels habitants d'aquelles terres en la construcció de cases, vehicles i vaixells. Els siberians l'anomenen fusta de Noé i diuen que amb ella féu l'Arca aquest personatge.

— He entrat a aquest Restaurant perquè m'ha agradat el vostre mobiliari segle XVI però si serviu ous de la mateixa època, no tornaré.

(De London Opinion)

HUMOR D'ALTRE TEMPS

La Paula diu d'en Canut que no és home de paraula i això no ment la Paula puix que el tal subjecte és mut.

L'ANGLÈS

El doctor Bonaventura que és molt guenyo i no s'apura diu en visità un pacient: — Si me'l miro malament ja es pot dir que no té cura.

B. ESCUDÉ

La filla d'en Valentí mal cantà en certa reunió i en acabar la cançó un, no obstant, la va aplaudir. — Per què tan entusiasmat jo digui, aplaudeix vostè? i mirant-me, el tal dieu: — Per què? perquè s'ha acabat.

C. LLOMBART

S'alaba l'actor Besora de què el criden a les taules apenes diu dos paraules, i és veritat, criden: — *Fora!*

M. BUSQUETS

— Sembla que avui tus millor digué el metge a en Pasqual. — No és estrany, senyor doctor, que eixi nit... — Ha pres cordial? — No senyor, no vuli di això... Cal he fet assaig general.

A. DE LA F.

Vaig notar estranyament quan en Segura parlava que en Miquel li contestava: — Ah! sí, sí, *segura-ment!*

G. C.

Solucions al número passat

A la vaga de consonants:

La sardana és la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan.

Al joc de Metres:

Pa, Papa, Pepa, Pipa, Popa i Pupa

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 494 — Felip Ubach

N.º 495 — Emili Bastús

N.º 496 — Lluís M.ª Bilbeny N.º 497 — Joaquim Ferrés

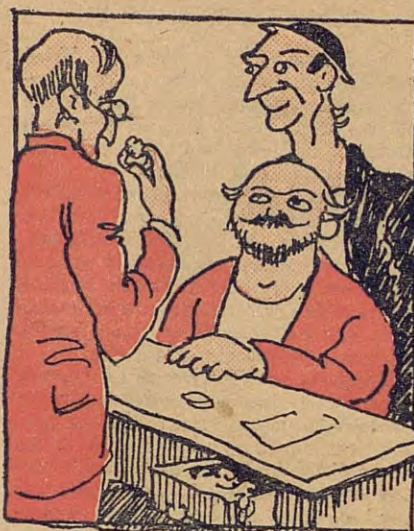
Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 1
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interior

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

Una casa s'han comprat
de tamany inadequa*

En Baliga i en Balaga
v ren trobà una tumbaga

Els donen un capital:
trenta pessetes i un ral.

— Creu l'hem de ben col·locà
— Més que a la sabata, cal!

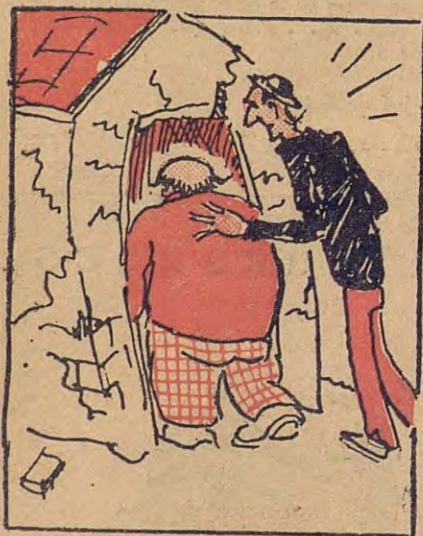
Com que ja som milionaris
podem ésser propietaris.

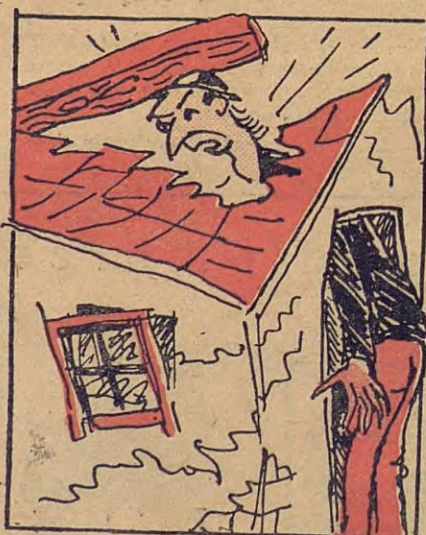
I es finquen d'una barraca
que els diuen que és la més maca.

— Baliga, tingues present
que podrem fer testament.

En Balaga quan hi entra
mitja barraca ja esventra.

¿ quan s'hi fica en Baliga
amb el cap alça la biga.

— Saps que la dita no diu de
vendre-ho tot i anà a lloguè.

(Altra aventura la setmana entrant)